

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Obvodní soud pro Prahu 2**, se sídlem Praha 2, Francouzská 808/19, v řízení o žalobě ze dne 16. 7. 2014 na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2014, č. j. 9 A 314/2014 - 12,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „*stěžovatel*“) se žalobou z 16. 7. 2014 domáhal u Městského soudu v Praze ochrany proti nečinnosti žalovaného. Stěžovatel požadoval, aby mu žalovaný poskytl informace dle jeho „*mejlové*“ žádosti z 28. 8. 2013, tj. aby sdělil „*jména a příjmení advokátů ustanovených adresovaným soudem v civilních sporných řízeních v posledních pěti letech*“.

Městský soud v Praze dne 19. 8. 2014 vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za podanou žalobu. Stěžovatel poté požádal o osvobození od soudních poplatků, Městský soud v Praze tuto žádost usnesením z 31. 10. 2014, č. j. 9 A 314/2014 - 12 zamítl.

Městský soud v odůvodnění obsáhle vyložil, že stěžovatel způsobem vedení sporů opakovaně zneužívá dobrodiní osvobození od soudního poplatku, přitom požadované informace se nijak nedotýkají životní sféry žalobce, tj. např. jeho majetku, životních podmínek či jiných záležitostí. Městský soud v Praze konstatoval, že stěžovatel sice listinnými důkazy prokázal, že jeho majetkové poměry odůvodňují osvobození od soudních poplatků, dospěl však také k závěru, že žaloba představuje jen další z mnoha případů zneužití práva ze strany žalobce.

Stěžovatel podal proti uvedenému usnesení kasační stížnost. Z jejího obsahu vyplývá, že stěžovatel závěry městského soudu považuje za nesprávné a domáhá se zrušení usnesení městského soudu.

Nejvyšší správní soud předesílá, že netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost. Povinnost zaplatit poplatek má stěžovatel jen tehdy, směřuje-li kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu o návrhu podaném ve věci samé či o jiném návrhu, jenž je spojen s poplatkovou povinností (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19). Nejvyšší správní soud dle téhož usnesení netrval ani na povinném zastoupení advokátem (srov. § 105 odst. 2 s. ř. s.).

Z ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. vyplývá, že účastník může být zčásti a zcela výjimečně plně osvobozen od soudních poplatků při současném splnění těchto tří předpokladů: a) podání žádosti o osvobození od soudních poplatků, b) podaný návrh (na zahájení řízení) není zjevně neúspěšný, c) doložení nedostatku prostředků. Mimo toto ustanovení se dílčím způsobem aplikuje za použití § 64 s. ř. s. též ustanovení § 138 o. s. ř., podle něhož lze přiznat účastníku řízení osvobození od soudních poplatků, odůvodňují-li to poměry účastníka, a to zcela nebo zčásti. Citované ustanovení pamatuje na situace, kdy uplatňování nebo bránění práva před soudem nese znaky svévole (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 8 As 22/2010 - 91, či rozsudek ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011 - 66, publikovaný pod č. 2601/2011 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud připomíná, že procesní aktivitu stěžovatele opakovaně vyhodnotil jako zneužití práva - např. v rozsudku ze dne 19. 7. 2012, č. j. 3 As 59/2012 - 7, či v usnesení ze dne 30. 8. 2013, č. j. 8 As 73/2013 - 12, ze dne 12. 9. 2012, č. j. 1 As 121/2012 - 22, v poslední době též rozsudky Nejvyššího správního soudu z 9. 4. 2015, č. j. 9 As 3/2015 - 13 a č. j. 9 As 6/2015 - 14, z 21. 5. 2015, č. j. 9 As 112/2015 - 8, nebo z 18. 6. 2015, č. j. 9 As 129/2015 - 12.

Nejvyšší správní soud se s městským soudem ztotožnil v tom, že stěžovatel i v projednávané věci uplatňuje svá práva obdobným způsobem, jakým běžně vede spory na různých stupních správního soudnictví. Nejvyšší správní soud je názoru, že stěžovateli za uvedených okolností dobrodiní státu v podobě osvobození od soudních poplatků nepřisluší, a proto v postupu městského soudu neshledal žádné pochybení.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl proto Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost proti napadenému usnesení krajského soudu není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Výroky o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti vycházejí z ustanovení § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti neuplatnil a ani ze spisu náklady přesahující běžný rámec výdajů na administrativu nevyplývaly, Nejvyšší správní soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** opravný prostředek přípustný (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. července 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu